

[Glistrup.]

skal være på folkestyrets vilkår, at fremskridtspartiet skal vinde frem, men det kan ikke nytte noget at tro, at folkestyret består i, at man bare skal bøje sig for uretten, bøje sig for dem, der skaber socialt dårlige tilstande her i landet, som det parti, statsministeren repræsenterer, nu her i sin høje alderdom står for. Derfor må det første, det væsentlige for, at vi kan komme i gang med oprydningsarbejdet, være, at vi rydder grunden, som den er, at dette folketing fjerner den regering, som både før augustforliget og efter augustforliget så ganske tydeligt har vist, at den mangler tøjlerne til at styre landet, det parti, som har ført os ud i de værste katastrofer, som vi har oplevet nogen sinde i fremtid her i dette land.

Derfor skal jeg på fremskridtspartiets vegne fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Idet folketinget finder det uacceptabelt, at Danmark fortsat har arbejdsløshed, pensionistdiskriminering, statsunderskud, udlandsgældsætning, barbarisk skattetryk og højrente, udtrykker tinget mistillid til regeringen og går derefter over til næste punkt på dagsordenen.«

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandling.

Hilmar Baunsgaard (RV):

Ja, jeg kan ikke andet til indledning end komme med et par enkelte bemærkninger til den tale, hr. Glistrup lige har holdt. Jeg forstod, at hr. Glistrup havde den opfattelse, at salig Estrup i modsætning til vores nuværende statsminister var en mand, der kun brugte demokratiske argumenter. Jeg bekender, at i den skole, jeg har gået i, lærte vi noget om, at Estrup også anvendte gendarmer, hvis politivælde ligner noget af det, vi siden har stiftet bekendtskab med. Jeg forstår nu på hr. Glistrup, at jeg bør lægge sag an mod den skole, jeg har gået i. Jeg forstod også på hr. Glistrup, at fremskridtspartiet var det eneste parti, der underbyggede sine argumenter sagligt. Jeg skal derfor bekræfte, at jeg betragtede de fire talsmænd, der i dag talte for fremskridtspartiet, som én stor intellektuel nydelse. Det var næsten ikke muligt for os at følge med i tankegangen.

Vi har jo nu gennem snart mange år haft den situation, at de skiftende statsministres åbningstaler har været domineret af økonomiske betragtninger; sådan var det også i år. Ingen vil være uenig med statsministeren i, at det er berettiget, at de økonomiske betragtninger i år var særlig alvorlige. Alvoren fik en ekstra understregning derved, at danmarkshistoriens største spring i diskontoen fandt sted samme dag, som åbningstalen blev holdt.

Situationens alvor skal der nok være enighed om både i og uden for folketingsalen. Uenigheden opstår først, når man skal til at bedømme årsager og finde mulige løsninger. Statsministeren havde dårlig nok afsluttet sin tale, førend de partier, der ikke deltog i det økonomiske forlig i august, gav udtryk for kritiske synspunkter. Sådan noget er tilsyneladende uundgåeligt.

Jeg synes imidlertid, der er nogle kendsgerninger, som det ville være urimeligt at se bort fra. For det første er det en kendsgerning, at diskontoforhøjelsen skyldtes valutauro, ikke blot i Danmark, men bogstavelig talt i hele den vestlige verden. Vi kender allerede årsagen: at der igen finder en af de hyppige valutaspekulationer sted i en opskrivning af den stærke D-mark og/eller en nedskrivning af de svagere valutaer lige fra dollar over sterling til kroner i de nordiske lande.

Det er altså ikke et specielt dansk fænomen, vi denne gang står over for. Alle ved det, men det er ikke alle, der i diskussionen er fair nok til at erkende det.

Lad mig blot som eksempel på, at vi deler skæbne med næsten alle andre, henvise til Sverige, som jo traditionelt klarer sine valutaproblemer uden dramatik: denne gang kom Sverige endnu tidligere end Danmark med en tilsvarende rekordagtig forhøjelse af sin diskonto. Det er altså ikke blot de traditionelt svage valutalande som Italien og England, der er i vanskeligheder på grund af denne sidste valutaspekulation.

Jeg har lyst til ud over disse betragtninger at fremføre den opfattelse, at det ikke kan være kommet bag på nogen med indsigt i valuta-problematikken, at der ville komme en ny spekulation i forbindelse med det tyske valg. Vi har faktisk vidst det i flere måneder. Jeg deler altså ikke opfattelsen af, at der er grundlag for kritik af regeringen og Nationalbanken, og mener som sagt heller ikke, at man bør være overrasket. Én ting kan man måske bebrejde,